

Nr 300.

Av herr **Holmdahl**, om *höjning av arvodena och dagtraktamentena till kyrkomötets ledamöter.*

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition 1868:16 fastställde 1868 års riksdag för kyrkomötets valda ledamöter samma dagarvode, som utgick till riksdagens ledamöter, dock med sådan begränsning, att arvodet skulle utgå endast för den tid av 30 dagar, som anses vara kyrkomötets sessionstid. Vald kyrkomötesledamot skulle även erhålla ersättning för resekostnad till och från kyrkomötet enligt samma grunder, som gällde för ledamöter av riksdagens andra kammare. Kungl. Maj:t utfärdade bestämmelser härom i brev den 4 juni 1868 angående bestridande av kostnaderna för allmänt kyrkomöte.

Sedan arvodena till riksdagens ledamöter genom grundlagsändring vid 1918 års lagtima riksdag höjts, beslöt samma riksdag i anledning av väckt motion höja arvodet till kyrkomötets valda ledamöter med motsvarande belopp. Kungörelse härom utfärdades av Kungl. Maj:t den 19 april 1918 (nr 254).

I anledning av väckt motion beslöt 1920 års riksdag, att arvode skulle utgå även till kyrkomötets självskrivna ledamöter. Lag härom utfärdades den 29 oktober 1920 (nr 702). Tillika beslöt riksdagen i anledning av väckt motion, att ersättning för resekostnad och dagtraktamente skulle utgå även till nämnda ledamöter. Härom utfärdade Kungl. Maj:t bestämmelser den 29 oktober 1920.

Genom grundlagsändring vid 1921 års riksdag höjdes arvodena till ledamöterna av riksdagen. Med bifall till en i ämnet väckt motion beslöt till följd härav 1926 års riksdag höja dagtraktamentena till kyrkomötets ledamöter med motsvarande belopp. I riksdagens skrivelse (nr 216) anförde riksdagen bland annat, att riksdagen, med hänsyn till den ställning kyrkomötet enligt regeringsformen intog i förhållande till riksdagen, ansåge, att i fråga om arvode till kyrkomötesledamöterna borde gälla samma grunder, som senast fastställts för riksdagens medlemmar.

Sedan vid 1933 års riksdag beslutats viss sänkning av riksdagsmannaarvodena, biföll samma riksdag ett av Kungl. Maj:t i propositionen nr 94 framställt förslag om motsvarande reduktion av arvodena åt kyrkomötets ledamöter. Riksdagen beslöt även, att kyrkomötesledamot, som ej vore bosatt på kyrkomötesorten, skulle i likhet med riksdagsman erhålla dagtraktamente med 25 kronor vid resa till och från kyrkomötet. Enligt den i ämnet utfärda-

de kungörelsen den 7 april 1933 (nr 128), vilken ännu gäller, åtnjuter ledamot av kyrkomötet, som icke är bosatt på ort, där kyrkomötet hålles, dagtraktamente under kyrkomötet med 27 kronor, dock sammanlagt högst 810 kronor, och ledamot, som är bosatt på ort, där kyrkomötet hålles, dagtraktamente med 20 kronor, dock högst sammanlagt 600 kronor. Ledamot, som icke är bosatt på kyrkomötesorten, åtnjuter också ersättning för resekostnad till och från kyrkomötet enligt de grunder, som i sådant avseende gälla för ledamöter av riksdagen.

I anledning av konstitutionsutskottets memorial nr 5 har 1941 års riksdag för sin del — under förutsättning av vissa ändringar i riksdagsordningen — antagit en ny stadga om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande. Kungl. Maj:t har den 21 februari 1941 (nr 98) utfärdat denna stadga. Härigenom har riksdagsmannaarvodet höjts till 750 kronor för månad för riksdagsman, som är bosatt å ort, där riksdag hålles, och 1 000 kronor för annan riksdagsman, motsvarande respektive 25 kronor och 33 kronor 33 öre för dag. I samband med att riksdagsmännens rätt till fria hemresor under riksdagen utvidgats, har det dagtraktamente på 25 kronor, som utgick till riksdagsman vid resa till och från riksdagen vid dennas början och slut, blivit borttaget.

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, ha arvoden till kyrkomötets ledamöter brukat fastställas till samma belopp per dag räknat som traktamentena till riksdagens ledamöter. Med anledning av den av pågående riksdag beslutade höjningen av riksdagens arvode torde därför arvodet för ledamot av kyrkomöte böra höjas till 33 kronor 33 öre för ledamot, som icke är bosatt på ort, där kyrkomöte hålles, och 25 kronor för annan ledamot. Arvoden böra liksom hittills utgå för högst 30 dagar och således maximeras till respektive 1 000 och 750 kronor. Ledamot av kyrkomöte torde fortfarande böra åtnjuta dagtraktamente av 25 kronor vid resa till och från kyrkomötet vid dess början och slut, då de skäl, som föranlett borttagandet av motsvarande rätt för riksdagsman, icke kunna anses föreligga beträffande kyrkomötesledamot. Liksom nu bör ledamot av kyrkomöte fortfarande erhålla ersättning för själva resekostnaden enligt samma grunder, som gälla för riksdagsman.

Under återopande av vad jag anfört hemställer jag, att riksdagen ville för sin del besluta,

dels att ledamot av kyrkomöte, som icke är bosatt å ort, där kyrkomöte hålles, må åtnjuta av statsmedel i dagtraktamente under kyrkomöte 33 kronor 33 öre, vilket dagtraktamente dock ej må överstiga sammanlagt 1 000 kronor, och vid resa till och från kyrkomötet ersättning för därav föranledd resekostnad och ett dagtraktamente å 25 kronor för vardera resan,

dels ock att ledamot av kyrkomöte, som är bosatt å ort, där kyrkomöte hålles, må av statsmedel undfå i dagtraktamente 25 kronor, vilket dagtraktamente dock ej må överstiga sammanlagt 750 kronor.

Stockholm den 14 maj 1941.

Otto Holmdahl.
